

TITUS

TOVARĂȘ AL
CRUCII

ISBN 978-606-8195-64-3

Florence Morse Kingsley

Titus: A Comrade of the Cross

Traducător/ Bogdan Buzdugan

Redactor/ Anca Fantaziu

Lector/ Aniela Târnaucă

Ilustrație copertă/ Andra Pavel

Layout, Dtp/ Andreea Mihaiu

Editura Predania/ București

www.predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

FLORENCE MORSE KINGSLEY

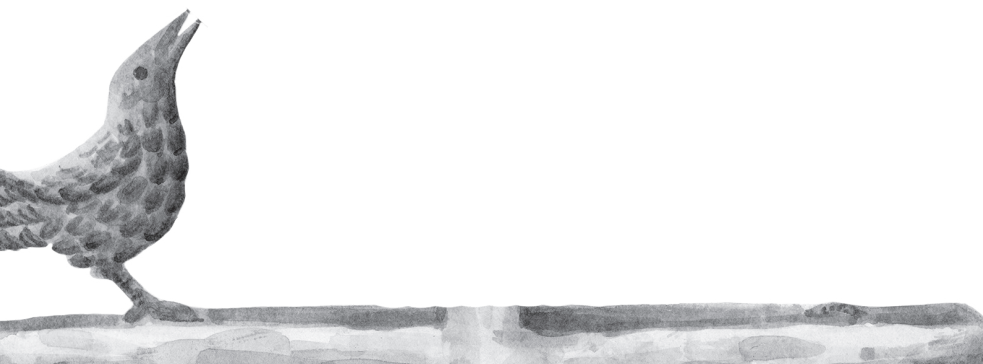
vol. I

TITUS

TOVARĂȘ AL
CRUCII

TRADUCĂTOR — BOGDAN BUZDUGAN

PREȘANIA

CAPITOLUL I

CU APROAPE ȘAPTESPREZECE ANI ÎNAINTE CA această poveste să fi început, una dintre cele mai frumoase case ale Ierusalimului era cuprinsă de mare jale. În curte, în jurul fântânii din mijloc, unii din slujitori plângeau în hohote, iar alții gesticulau puternic în timp ce vorbeau.

— N-o să-l mai vedem niciodată, zise o bătrână, frângându-și mâinile.

— Era așa de drăgălaș, atât de dulce și de cuminte, spuse suspinând o altă bătrână. Și era așa de frumos, cu ochii lui minunați și obrăjorii săi îmbujorați.

— O, David al meu – se tângui o a patra femeie, care, stând întinsă pe pământ și cu capul așezat pe marginea fântânii, era cu fața șiroind de lacrimile ce se amestecau acum cu apa –, cine să fi avut oare inima să te ia de la mama ta?!

— Mama sa cred că o să moară, zise femeia ce vorbise mai întâi. Știu de la slujnica ei, Reba, că de când i-au spus că i-a fost răpit copilul, cade întruna în nesimțire.

— Și Prisca s-a făcut nevăzută. Crezi că ea l-a răpit pe micuț?

— Nici vorbă, femeie! Prisca îl iubea pe băiețel ca pe propria ei viață. Nu s-ar fi atins niciodată nici de-un fir de păr de-al lui.

— Știu că-l iubea, dar tare mă tem că și mai mult îl iubea pe elinul acela cu sprâncenele negre. Crezi că i-a luat, oare, cu el pe amândoi?

— Și cum să facă una ca asta?, grăi o altă femeie. Să fi vrut să facă asta, și tot n-avea cum!

— Ei, nu știți voi chiar tot, zise o bătrână care până atunci nu spusese nimic. Malchus, care este slujitorul stăpânului, mi-a spus că acesta i-a prins odată pe elin și pe Prisca vorbind la poartă, și i-a poruncit bărbatului să plece. El i-a răspuns într-un grai necunoscut lui, privind-l – pe deasupra – cu îndrăzneală, iar stăpânul a poruncit să fie legat și biciuit, lucru care a și fost împlinit. Din pricină că era păgân, a fost și mai aspru biciuit. Asta s-a petrecut în urmă cu zece zile, și iată că acum atât Prisca, cât și micuțul David s-au făcut cu totul nevăzuți.

Ajunse aici, toate femeile începură iarăși a se jeli și a se văita cumplit.

În același timp, în lăuntrul palatului se petrecea o scenă mult mai dureroasă. Soarele pătrundea printre ramurile copacilor, lăsând pete de lumină pe pajiștea mătăsoasă. Tufe mari de trandafiri, crini și oleandri sclipeau, în toată măreția lor, de jur împrejurul fântânilor de marmură. Păsărelele, cu al lor preadulce cânt, zburau pe ici, pe colo. Totul, însă, părea trist și uitat de lume, în vreme ce stăpâna acestui loc plin de frumusețe și de strălucire stătea, albită la față și vlăguită de durere, pe divanul ei din odaia cea întunecată. Lângă ea, cu fața îngropată în palme, ședea soțul ei.

— N-am izbutit, Ana, să-i dau de urmă, îi zise el tânguindu-se. Am trimis slujitori în toate părțile. Malchus a scormonit întreaga cetate încă de dimineață. Eu însumi l-am căutat toată noaptea. Și totuși, ai să vezi că-l voi găsi!, continuă el cu îndârjire, țâșnind în picioare și măsurând în grabă întreaga încăpere – era prea groaznic, simțea că nu mai poate îndura această stare. Dumnezeuul lui Avraam îmi este martor că voi face totul pentru a răzbuna această răutate! Și totuși cine mi-ar putea fi vrăjmaș? Cine-ar îndrăzni să-l răpească pe David, singurul fiu al lui Caiafa? E, pesemne, urzeala cuiva care vrea să plătesc pentru răscumpărarea sa. Dar acum mi-aș da și toată averea. O, fiul meu! Și nefericitul tată își sfâșie straietele, jelind cu amar și cu mare glas.

— Nu te pierde cu firea, bărbate, îi zise Ana cu blândețe în glas. Mai e nădejde, căci nu lipsește decât de ieri seară.

Cu toate acestea, pe când vorbea, parcă îl și văzu aievea pe băiețelul ei drag, de trei anișori, întinzându-și mânuțele către ea, și își închipui cum micuțul plânge acum după mama sa: e poate bolnav și singur în cine știe ce ungher întunecat al cetății, sau poate că a murit. Și deja curajul o părăsi, și începu a plânge și ea cu amar, încercând – așa cum fac femeile – să-și înfrâneze hohotele de plâns, ca să nu-i sporească durerea bărbatului ei.

Și astfel, ceasurile, pline de grea întristare, au trecut preschimbându-se în zile, și nicio veste despre copil nu se mai făcea auzită. Zilele s-au făcut apoi săptămâni, și tot niciun cuvânt care să readucă nădejdea. Au trecut astfel luni de zile, și apoi lunile plumburii s-au prefăcut, la rândul lor, în ani. Bocetele din adăpostul slujitorilor au încetat, semnele doliului și ale jeluirii au fost înlăturate, și nimic altceva în afară de privirea îndurerată din ochii mamei nu mai grăia despre tainica ei suferință – o suferință mai amară și decât moartea.

Alți copii n-au mai urmat, pentru a umple casa cu joaca și cu râsetele lor. Și în vreme ce blânda Ana era, într-adevăr, tot mai abătută și mai tăcută, Caiafa stăpânul a ajuns să fie – cu timpul – un om mohorât și cu

totul tăcut, cu care nu era bine să glumești. Astfel, și asupra casei, odinioară plină de voieșie și de fericire, s-a așternut treptat o adiere apăsătoare ce nu va mai putea fi niciodată ridicată.

Odată, în vremea unui ospăț, Anei i se păru că o vede pentru o clipă pe Prisca. Femeia ținea de mână un băiat ce părea să aibă în jur de zece ani, cu ochii și părul negru, și cu buzele și obraji de culoarea rodiei. Înainte, însă, de a putea chema vreun slujitor, cei doi se făcură nevăzuți, pierzându-se în mulțime. Nu-i mai găsiră, cu toate că umblară după ei prin tot Ierusalimul, de la un zid la altul, și încă și în tabăra pelerinilor din afara zidurilor cetății.

— La urma urmei, poate că nici nu era Prisca, îi spuse Ana cu tristețe lui Caiafa, pe când stăteau la asfințitul soarelui în grădină. Nu i-am văzut chipul, căci era acoperit de un văl. Dar băiatul... O, bărbate, era așa de frumos! Și izbucnind în lacrimi, își lăsă capul pe brațul soțului ei.

— Nu mai plânge, viteaza mea soție! Nu-ți sunt eu mai mult decât o mulțime de fii? Zise asta, străduindu-se din răspuțeri să-i mângâie inima sa îndurerată.

Și iarăși se scurseră ani cu totul pustii.

CUPRINS

5	Capitolul I	175	Capitolul XVIII
10	Capitolul II	186	Capitolul XIX
22	Capitolul III	200	Capitolul XX
32	Capitolul IV	211	Capitolul XXI
41	Capitolul V	222	Capitolul XXII
48	Capitolul VI	234	Capitolul XXIII
60	Capitolul VII	244	Capitolul XXIV
73	Capitolul VIII	258	Capitolul XXV
82	Capitolul IX	267	Capitolul XXVI
94	Capitolul X	283	Capitolul XXVII
106	Capitolul XI	294	Capitolul XXVIII
113	Capitolul XII	309	Capitolul XXIX
127	Capitolul XIII	317	Capitolul XXX
137	Capitolul XIV	326	Capitolul XXXI
146	Capitolul XV	332	Capitolul XXXII
158	Capitolul XVI	339	Adaos
169	Capitolul XVII		